

ne smeš pozabiti, da se moraš dostojno posloviti. Ne izgini kar za hrbtom kakor kak Peter Zguba, ampak povej, da se moraš posloviti in zakaj. »Tukaj sem doma«, ali »semkaj so me poslali, oprostite, da ne morem več naprej.« Odkrij se mirno in izpregovori kratko poslovilno besedo: »Lahko noč! — Z Bogom! — Brez zamere!« Ali kaj podobnega. Tako je prav. In potem mirno odidi. Ne, kakor bi te kdo zapodil. Ali pa, da bi dvignil s svojim begom cele oblake prahu ali kupe blata. K ljudem mirno prihajaj in od ljudi mirno odhajaj, pa boš vsem všeč. Rekli bodo: »Kakó omikan otrok!«

Alf. Assolant — Tugomer Zlatopoljski:

Kokles.

Ko se je vračal neki mlad umetnik ob deževnem večeru domov, je zapazil, da teče za njim pes. Izkušal ga je odpoditi, a žival mu je trdovratno sledila.

»Bomo videli,« je rekel slikar, »morda je pa ta pes prijatelj, ki mi ga je poslalo nebo?«

Dal je psu streho v svoji delavnici in je šel leč.

Ko se je drugo jutro zbudil, je pes sedel na stolu poleg njega in izkušal ujeti pogled svojega novega gospodarja. Dasi je gledal pes vdano in pohlevno, se slikar le ni mogel premagati, da se mu je pes zastudil. Pred seboj je imel najgršega kodra, kar jih je kdaj videl. Suhega, odurnega, na pol golega, vrhu vsega še na eno oko slepega.

Slikar je stopil k vratom, da bi se odkrižal ne-

ljubega gosta, toda oko uboge živali je gledalo tako proseče in žalostno vanj, da je slikarja genilo. »Naj bo,« je dejal, »ostaneš pri meni. Ime ti bo Kokles¹.«

Pes in slikar sta živela skupaj dve leti. Žival je povračala gostoljubnost gospodarjevo z neomajno vdanostjo, slikarju je bilo pa to tudi všeč. Toda Koklesa je zgrabila bolezen, ki zanjo ni leka: obolel je od starosti. Njegov gospodar pa ni hotel gledati počasnega pasjega hiranja, pa je sklenil, da psa utopi. Počakal je temnega večera, pa ga je odpeljal na most, prav na oni prostor, kjer ga je pred dvema letoma srečal. Potem je prijel žival, ki se je tresla od vročice, pa jo je vrgel v reko.

Kokles ni dal od sebe glasu. Začul se je samo votel plosk telesa, ki je štrbunknilo v vodo. Mladi mož se je pa vendar nekoliko sramoval svojega dejanja, pa se je nagnil, da bolje vidi, kako je s psom. V tem mu pa vzame veter klobuk ter ga odnese v vodo.

Slikar se je žalosten vrnil domov, ker je bil ob klobuk. Počival je uro dolgo na postelji, kar zasliši škraabljanje pri vratih. Gre odpirat. Pred vrati je bil Kokles. Sedel je na pragu s klobukom v zobeh ter se je naslanjal na zid. Voda mu je curljala z dlake, z glave mu je pa tekla kri. Bilo ga je strašno pogledati. Mladi mož je urno zgrabil za klobuk — pa poljubil psa.

Kokles je pogledal v gospodarja, zacvilil (ne ve se, ali od veselja ali od žalosti), se zgrudil in poginil.

¹ Kokles — pravzaprav Cocles Publius Horatius, imenovan Enooki — je bil rimski junak. Otel je Rim vpada Etruščanov.

